Αϊτή, δεν ξεχνούμε τα παιδιά σου (Απόστολος Παπαδημητρίου)

Categories : ΑΝΕΠΙΚΑΙΡΑ

Date : 3 Ιουλίου, 2010

Είναι ο τίτλος κειμένου που δημοσιεύθηκε στο περιοδικό "Άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός" του ομωνύμου συλλόγου της Θεσσαλονίκης, ο οποίος ενισχύει το έργο της ορθόδοξης εξωτερικής ιεραποστολής. Γράφηκε μετά την επάνοδο από την Αϊτή, περί τα τέλη Μαΐου, αποστολής προς διανομή ειδών ανθρωπιστικής βοήθειας ύψους 215.000 €, η αγορά των οποίων κατέστη δυνατή χάρη στις δωρεές συμπατριωτών μας. Από το κείμενο παραθέτουμε κάποια αποσπάσματα.

"Η μεγάλη διακίνηση ναρκωτικών από τα κράτη αυτά (της Λατινικής Αμερικής) προς τη Β. Αμερική και τις χώρες της Ευρώπης παρεμποδίζει την ομαλή λειτουργία του τραπεζικού συστήματος. Χρειάστηκε λοιπόν μία ολόκληρη εβδομάδα γραφειοκρατικής ταλαιπωρίας και καθημερινής παρουσίας μας στην τράπεζα (της γειτονικής Δομινικανής Δημοκρατίας), για να μπορέσουμε να κάνουμε σταδιακή ανάληψη όλων των χρημάτων, με τα οποία θα γινόταν η αγορά αγαθών. Στη συνέχεια ανέκυψαν προβλήματα κατά τη φόρτωση και την ασφαλή μεταφορά των αγαθών. Υποχρεωθήκαμε να προσλάβουμε δύο αξιωματικούς της αστυνομίας, τους οποίους μας συνέστησε ο Έλληνας πρόξενος, για να συνοδεύσουν τα έξι φορτηγά αυτοκίνητα μέχρι τα σύνορα...Δοκιμάσαμε μεγάλη πικρία, καθώς επί πέντε ημέρες η ανθρωπιστική βοήθεια παρέμενε στα σύνορα της Αϊτής. Δυστυχώς, τον δοκιμαζόμενο λαό της χώρας αυτής επέλεξαν κάποιοι για να πλουτίσουν. Εισάγουν αγαθά με το πρόσχημα της ανθρωπιστικής βοήθειας και στη συνέχεια τα διοχετεύουν στο εμπόριο".

"Αναφορικά με την όλη κατάσταση, που επικρατεί σήμερα στη χώρα, μπορούμε να πούμε ότι ο λαός της Αϊτής αίρει τον σταυρό του...Ο πρόεδρος της χώρας απευθύνει διαρκείς εκκλήσεις στους κατοίκους να εγκαταλείψουν την πρωτεύουσα και να εγκατασταθούν στα χωριά. Μεγάλο είναι το κύμα των μεταναστών που ζουν ρακένδυτοι σε γειτονικές χώρες...Η ελπίδα για το μέλλον χάθηκε από πολλούς Αϊτινούς. Έσβησε το χαμόγελό τους. Έχουν ψυχολογικά προβλήματα. Ηλικιωμένοι που σώθηκαν από τον σεισμό της 12ης Ιανουαρίου 2010, πεθαίνουν από καρδιακά επεισόδια. Σ' αυτό συμβάλλουν και οι συχνοί μετασεισμοί και το ψυχολογικό σόκ που υπέστησαν. Παρατηρήσαμε μικρά παιδιά να τρομάζουν και να τρέχουν στο άκουσμα δυνατών κρότων. Μανάδες που έχασαν τα παιδιά δεν θέλουν να

παρηγορηθούν. Δεν υπάρχει οικογένεια που να μην έχει τουλάχιστον ένα νεκρό".

"Ο κατάλογος των θυμάτων είναι ατέλειωτος και συγκλονιστικός. Οι περιγραφές του τρόπου, με τον οποίο χάθηκαν οι νέοι άνθρωποι, σοκάρουν. Ένας Αϊτινός πρέσβης μας ανέφερε ότι 600 περίπου παιδιά θάφτηκαν την ώρα που πραγματοποιούσαν εορταστική εκδήλωση σε πενταόροφη τεχνική σχολή. Οι δε γονείς αρνούνται την απομάκρυνση των τσιμέντων με μπουλντόζες, γιατί ελπίζουν, παρά την όποια αποσύνθεση των πτωμάτων, να βρουν ο καθένας το δικό του παιδί και να το θάψουν. Δεν περιγράφονται οι εικόνες που αντικρίζει κανείς κατά την απομάκρυνση των τσιμέντων των κατεδαφισμένων οικιών, μέσα στα οποία έχουν θαφτεί τριακόσιοι δεκαεπτά χιλιάδες (317.000) άνθρωποι, σύμφωνα με τα μέχρι σήμερα επίσημα στοιχεία της κυβέρνησης της Αϊτής. Η υγρασία, οι υψηλές θερμοκρασίες της περιόδου αυτής, η άπνοια, η μαζική διαβίωση σε καταυλισμούς, η απουσία στοιχειώδους καθαριότητας και η αφόρητη δυσοσμία των πτωμάτων καθιστούν την πόλη (πρωτεύουσα) χειρότερη από κόλαση. Έτσι μάλιστα την χαρακτήρισε ιθαγενής οδηγός που μας εξυπηρετούσε."

"Πραγματικά, αδυνατούμε να αναφερθούμε στη διαβίωση των οκτακοσίων και πλέον χιλιάδων ανθρώπων που ζουν στους καταυλισμούς. Δημόσιοι υπάλληλοι, που μία στιγμή ήταν αρκετή, για να χάσουν τα σπίτια τους, απλοί άνθρωποι του φθηνού μεροκάματου, άνδρες, γυναίκες και παιδιά στοιβάζονται ο ένας δίπλα στον άλλο, να βρουν καταφύγιο σε αντίσκηνα. Τους έμειναν μόνο τα ρούχα που φορούσαν και δεν διαθέτουν ούτε τα απαραίτητα για την επιβίωσή τους. Ανήμποροι να προγραμματίσουν τη ζωή και να οραματιστούν το μέλλον τους, αναμένουν καθημερινά τη διανομή συσσιτίου από ανθρωπιστικές οργανώσεις. Σε διάφορα σημεία της πόλης αντικρίζει κανείς ατέλειωτες ουρές ανθρώπων να περιμένουν κάτω από τον καυτό ήλιο να πάρουν λίγα τρόφιμα, που κι αυτά, δυστυχώς, δεν επαρκούν. Την εβδομάδα που βρισκόμασταν στο Πόρτ Ο Πρένς και διανέμαμε τη βοήθεια, μας ανέφεραν ότι το 70% των οργανώσεων έφυγαν και δεν επέστρεψαν. Το γεγονός προκάλεσε ανησυχία στην κυβέρνηση της χώρας, η οποία ανέθεσε σε υπουργούς την πραγματοποίηση επισκέψεων σε άλλες χώρες της Λατινικής Αμερικής προς αναζήτηση βοήθειας. Σποραδικά βεβαίως συναντούμε υπευθύνους μικρών θρησκευτικών οργανώσεων, κυρίως των ΗΠΑ, που παραμένουν στην περιοχή και βοηθούν τον λαό.

"Εδώ και δέκα χρόνια πραγματοποιήθηκε μικρό ιεραποστολικό έργο κυρίως στην περιοχή Πέτιονβιλ, όπου λειτουργούσαν δύο σχολεία. Ο αριθμός των Ορθοδόξων δεν ξεπερνά τους χίλιους...Είναι αμφίβολο, αν θα λειτουργήσουν στο εξής τα σχολεία...Στο δεύτερο σχολείο αποθηκεύσαμε τα τρόφιμα και από εκεί πραγματοποιήθηκε η διανομή τους. Δίπλα στο σχολείο της ενορίας του Τιμίου Προδρόμου υπάρχει οικόπεδο (ναός ακόμη δεν κτίστηκε). Σήμερα ζουν εκεί 3.000 άνθρωποι. Η διαβίωσή τους στα αντίσκηνα είναι αφόρητη. Η σκιά των ψηλών

δένδρων δεν επαρκεί για όλον τον καταυλισμό. Η έλλειψη χώρων πρώτης ανάγκης, η έλλειψη νερού, φαρμάκων, τροφίμων και ενδυμάτων είναι πραγματικότητα. Οι αρρώστιες πολλές και επικίνδυνες. Ποτέ δεν τους παρασχέθηκε ιατροφαρμακευτική περίθαλψη κι αυτό, διότι οι καταυλισμοί των συνοικιών δεν υπάγονται στον σχεδιασμό στήριξης από τις γνωστές οργανώσεις. Με πρωτοβουλία των ιερέων μας Έλληνες γιατροί τους επισκέφθηκαν μία φορά. Μοναδική τροφή των κατοίκων σε όλους τους καταυλισμούς είναι το ρύζι, ενίοτε τα μακαρόνια. Πολλές φορές ελλείψει αγαθών παραμένουν νηστικοί ή τρώνε μέρα παρά μέρα. Μικροί και μεγάλοι απλώνουν διαρκώς το χέρι σε όποιον συναντούν, ζητώντας βοήθεια".

Η Αϊτή ζεί μακριά από τον κόσμο των χρηματοπιστωτικών κρίσεων. Κανένας οίκος αξιολόγησης δεν ασχολείται με την πορεία της οικονομίας της ή με τη διαχείριση του χρέους της, σε αντίθεση με τη χώρα μας, η οποία εισήλθε στο μάτι του κυκλώνα. Αν επιλέξαμε την αναδημοσίευση αποσπασπάτων του άρθρου, το κάναμε για να συνειδητοποιήσουμε το μέγεθος της ανθρώπινης τραγωδίας, αλλά και της αναλγησίας. Αν οι οικονομικά ισχυροί προσέφεραν ως βοήθεια στον λαό της Αϊτής εκείνα και μόνο που κατάκλεψαν από τη χώρα μας ως σύμβουλοι που μας οδήγησαν στον γκρεμό, η κατάστασή του θα είχε βελτιωθεί σημαντικά. Βέβαια αυτό οφείλαμε να το πράξουμε εμείς, αποστέλλοντας βοήθεια στους φτωχούς και καταφρονεμένους του πλανήτη, κατά την περίοδο των παχειών αγελάδων. Δυστυχώς όμως αποδεχτήκαμε έναν τρόπο ζωής, από τον οποίο απουσιάζει σε μεγάλο βαθμό η μέριμνα για τον πάσχοντα συνάνθρωπό μας. Ίσως τώρα που αρχίζουμε να ξαναγινόμαστε φτωχοί, να θυμόμαστε συχνότερα τον άλλο που είναι φτωχότερός μας.

"ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗΣ"

(Πηγή: "Αντίβαρο")